

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL BASTÓ D'EN PUJOL

En els actes polítics públics rellevants a Catalunya dels darrers temps hi ha una doble novetat que protagonitza una mateixa persona. Es va poder veure en l'acte dels 40 anys del retorn del president Tarradellas a Catalunya i es va repetir en el 125è aniversari de les Bases de Manresa. Als dos nobles llocs m'ha sorprès la presència de Jordi Pujol a primera fila, al lloc dels convidats més il·lustres. A més, sorprenentment ha aparegut aguantant-se amb un bastó. Després de molt temps de mantenir-se allunyat de l'esfera pública i evitar els focus excepte els que l'esperaven a la porta de casa seva i a l'entrada dels jutjats, sembla que torna a treure el cap en aquella mena d'esdeveniments que tant li agraden. Podria ser que aquesta mena de mort civil a la qual es va autocondemnar amb la seva

confessió, interiorment sent que comença a revertir. És remarcable que amb tot el que s'ha dit i escrit sobre ell es torni a deixar veure i provi d'opinar en algun fòrum menor. Furgar en les raons d'aquest moviment premeditat porta a pensar que busca una mena de rehabilitació en l'àmbit públic. Quan es va conèixer tot l'escàndol dels diners a Andorra i tot el reguitzell de possibles irregularitats personals i familiars vaig arribar a pensar (erròniament) que, a la seva edat, la pena de tot plegat se l'enduria. Per fortuna, va ser un càlcul totalment errat. Ho ha encarat amb una resistència mental envejable, suposo que sostinguda en la seva fe cristiana, apartat de penitències i calvaris. Potser en aquests dos exercicis ha trobat el consol per seguir endavant, aguantar tot el que s'ha dit sobre ell i amagar (no sé on) la

vergonya que qualsevol mortal normal sentiria en el seu lloc. Vol tornar a fer-se visible i aprofita l'agenda. Val a dir que aquestes oportunitats les troba sobretot en els actes que organitzen administracions on els hereus del partit que va fundar hi tenen mà. El gran columnista Arturo San Agustín també se n'ha adonat i ha escrit que «el més greu no és que el Govern el convidi a un acte institucional, sinó que ell accepti i fins i tot gosi ocupar una cadira preferent». Vaig pensar exactament això quan vaig veure la seva figura atraient mirades a la sala de plens de Manresa, al costat dels dos comissaris dels actes de les Bases. Veient-lo en llocs tan visibles i importants en l'agenda política del país, cal deduir que ha arribat a la conclusió que un parell d'anys d'irrellevància són suficients i pot tornar a ser a totes les salses importants, allò que tant li agrada. Pujol és amb seguretat l'únic polític català des de Macià que acredita la condició de mite in-

discutible i generador de seguidors rendits a la seva figura i les seves proclames. Vist amb perspectiva, als anys vuitanta era el dipositari, pesés a qui pesés, de les essències de la pàtria catalana. Era el gran líder i, per a molts, quasi un messies. Però tot el que s'ha sabut i es va sabent encara aquesta mateixa setmana, li penja una etiqueta d'ignomínia i descredit tan enorme com la dimensió de la seva figura històrica. Les pròximes generacions sabran com tractar-lo històricament però per als seus contemporanis, ara mateix, se'ns fa més visible i insuportable la fortor de tota l'aigua bruta que ara sabem que corria per les seves clavegueres en aquells anys. Però comprenc que als vuitanta anys tingui pressa per recuperar un mínim del protagonisme que va perdre. Tot i que hauria de concloure que la seva cadira en els cerimonials hauria de ser per a un altre. A més a més, com tots els presents, ell deu percebre els xiuxiueigs quan

apareix, fins i tot els dels que el van votar ininterrompudament. Mai ha deixat indiferent ningú, però a hores d'ara genera una majoria de sentiments negatius. La llosa que porta a l'esquena pertot arreu on va és molt feixuga. Deu ser molt dur per a ell, tot i que no ho transmet més enllà del sorprenent gaiato de padrí que ha començat a usar. És un d'aquells tradicionals, d'avi de masia, que s'agafen per una curvatura que fa el mateix tronc, de color marró neutre i un tap de goma negra al final. Els que l'usen, amb els anys, l'acaben convertint en un apèndix més del seu cos, fent-lo servir per assenyalar un punt concret, per reforçar un argument, per arribar on els braços no tenen accés. No me l'imagino usant-lo en aquells temps en què com a President de la Generalitat ens renyava en persona o des d'una pantalla. Potser s'hauria escapat alguna bastonada quan deia ben enrabiat coses com allò de: «qui s'han pensat que som?».

ASSASSINAT PER SER FRANCISCÀ DE BERGA

Ramon Felipó

BIBLIÒGRAF

TRIBUNA

Lluís Colomer Salada va néixer l'any 1905 a Centelles, però de molt petit va quedar orfe, fou afillat pels meus avis. Va viure la seva infantesa a Berga a la plaça de les Fonts. Mentre feia els primers estudis, durant la seva infantesa també va fer d'escolà a l'església dels franciscans de Berga, on probablement li va venir la vocació de fer-se frare franciscà. Va estudiar Humanitats al Seminari de Solsona, va prendre l'hàbit de franciscà el maig del 1921, va fer la professió temporal l'any següent a l'església de Nostra Dona del Remei de Vic, la solemne

l'any 1926 i fou ordenat sacerdot l'any 1929. Tenia fama de ser un orador brillant i fou un gran predicador; la revista berguedana Tagast núm. 7 explica que fou el predicador de la missa pontifical, oficiada pel bisbe de Solsona, l'any 1930 quan es va inaugurar el nou i actual edifici de l'ajuntament berguedà de la plaça de Sant Pere. Va estar a punt de marxar a Amèrica, on era reclamat per les seves virtuts de predicador, però en esclatar la guerra, l'any 1936, era el vicari del convent franciscà d'Alcalà de Xivert (Baix Maestrat, País Valencià). El 24 de juliol un «autoanomenat comitè» el va detenir juntament amb cinc franciscans més i fou tancat a la presó de Vinaròs. El 2 d'agost el traslladaren a la de Castelló de la Plana. La nit del 2 al 3 d'octubre del 1936 va ser salvatgement assassinat, només per exercir el seu ministeri religiós, com tots els franciscans retinguts, més uns altres 70 empresonats, evidentment sense cap mena de judici ni cap possibilitat de defensar-se, de fet «l'únic crim» que tenien era el d'estar consagrats a la vida religiosa.

Es pot consultar el seu martirologi en diverses publicacions com: Josep Trepà, *Los mártires franciscanos de Cataluña: 1936-1939*, de l'any 1944; *Testimonis de la fe, en el cinquantè aniversari dels Franciscans de Catalunya 1936-1939*; Lluís Badia i Torras, *Martirologi solsoní, 1936-1939*; Antonio Montero Moreno, *Historia de la persecución religiosa en España, 1936-1939*, edició del 2004; Pere Vila de Prats de Lluçanès, *Mig Oleguer mig Terracuita: remembrances de Prats de Lluçanès*, que en el primer capítol explica la seva vida quan va fer l'aprenentatge de baster amb el meu avi Climent Felipó a Berga.

Ara que tant es parla, tant, de morts de la guerra civil i de la postguerra, tots els assassinats són condemnables i abominables, crec que no és sobrer recordar els milers de clergues catalans assassinats només pel sol fet de ser capellans. Berga i els franciscans han estat -fins fa quatre dies- pràcticament indestruïbles, Berga té el carrer dels Menorets, l'antiga comparsa de la Patum era guardada i

ARXIU PARTICULAR

Lluís Colomer Salada

custodiada durant anys en instal·lacions dels franciscans... algun dia caldrà parlar de tots els franciscans de Berga o seminaristes de Berga assassinats només per ser-ho, però avui volia posar en el record un bon home, frare excel·lent, extraordinària persona, oncle que no vaig poder conèixer mai, i que només fou assassinat per l'odi i per ser capellà.

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA DE FORMA GRATUITA

WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES

COTXES SELECCIONATS
COM A CANDIDATS PEL
MES DE MARÇCOTXE
DE L'ANY
DELS LECTORSLA VANGUARDIA
PRENSA
IBÉRICA

Regió7

NISSAN MICRA

HYUNDAI I30

KIA PICANTO

VOTA I GUANYA
6 VALS BOSCH CATR SERVICE*
PER VALOR DE 200€
PER USAR EN QUALSEVOL DELS SEUS MÉS DE 600 TALLERS.
*VEURE CONDICIONS A LES BASES.